

6. Ida Jessen: Sig altid farvel i tide

*Teksten er fra Ida Jessens novellesamling En mand kom til byen, 2007.
Ida Jessen (f. 1964), dansk forfatter.*

- 1 "Der er afsindigt mange myg i år," siger min kæreste.
"Ja," svarer jeg uden at løfte blikket fra bogen.
"Synes du ikke?"
"Jo," svarer jeg.
- 5 Han rækker ud og får fat i en gammel avis, der ligger på bænken, og ruller den hårdt sammen.
"Plejer der at være så mange, kan du huske det?"
"Ja, det gør der måske nok."
"Jamen, vi har august. Så skulle der ikke være så mange." Han slår i luften med
- 10 avisen. "Er det ikke i juni, der skulle være flest myg?"
"Jo, men det er stadig først i august," siger jeg og bladrer.
Der bliver stille lidt. Der er virkelig mange myg, de kommer nede fra åen, og de er blodtørstige.
"Så," siger han, "der blev jeg stukket igen!"
- 15 Jeg begynder at le, og han basker hidsigt i luften med sin avis.
"Sig mig, bliver du slet ikke irriteret over alle de myg?" spørger han.
"Jo," siger jeg, "men hvad vil du have, jeg skal gøre? Skal jeg begynde at fægte med arme og ben ligesom dig?"
Det svarer han ikke på. Det er begyndt at skumre, og jeg stikker bogen op til
- 20 næsen for bedre at kunne se. Ved siden af mig flytter han uroligt på sig.
"Har du været oppe og se til børnene?" spørger han.
"Nej," siger jeg. "Skulle jeg det?"
Han rejser sig, så stolen nærmest hopper forover, da han sætter fødderne i. "Så gør jeg det. Jeg kan ikke lide, de ligger deroppe med alle de myg." Han smider
- 25 avisen fra sig på bordet med et klask.
"Der er jo myggenet for."
Han udstøder et suk og forsvinder. Øjeblikket efter lyder hans skridt op ad trappen. Han rumsterer og ordner med myggenettene, lukker døre op og i, hvisker til vores sovende børn. "Nu er far her," hvisker han. En dyne bliver forsigtigt løftet
- 30 på plads. Endelig bliver der stille. Jeg bliver siddende anspændt lidt endnu, så lægger jeg bogen fra mig på bordet.
Mørket kommer krybende frem fra skoven. Det pusler under skrænten. Nede i græsset foran trappen ligger børnenes gule bold og lyser svagt. Jeg vender mig og puster myggelyset ud og går gennem græsset ned til åen. Jeg stikker hånden i van-
- 35 det. Det er køligt og smyger sig om huden som et pelsklædt dyr. Hurtigt klæder jeg mig af og træder ud over den stenede bund, indtil jeg når det dybe sted, hvor man kan lægge sig ned uden at blive skrabet op på ryggen. Vandet strømmer, og langsomt bliver jeg ført væk fra mit tøj.
Det pusler henne ved den gamle, halvt nedrevne bro, der står med sine skaldede
- 40 bropiller. Månen er lige kommet op. Der lyder et dæmpet plask, og vandet giver sig. Et par årer bliver stukket ud, og nogen begynder at ro. Kort tid efter runder en

båd pynten, og jeg vader ind og får mit tøj på. Vandet bliver liggende mellem huden og tøjet, og jeg klapper tænder, men bliver stående. Årekløvet¹⁰ bliver højere og højere, og så glider båden op på siden af mig. Der sidder to drenge på 11-12 år i
45 den, fuldstændig ens. De er kraftige og lyshårede, og de stirrer gravalvorligt på mig med blege øjne.

”Hvad laver I?” spørger jeg.

Der bliver stille. Åen strømmer videre.

”Blusser ål,” svarer den ene mut og tager bedre fat om årerne.

50 ”Vent lidt,” siger den anden og bøjer sig frem og hvisker. Så retter han sig op.

”Vil du med en tur?” spørger han.

”Ja tak,” siger jeg. Jeg smøger buksebenene op og går ud til dem. Oppe på skrænten bag granerne ligger vores hus. Der er lys i køkkenet.

Båden er fuld af grej. Net og spande, et åleblus og en stor skarp sten. De rydder
55 plads til mig i forstavn.

Åen vider sig ud. Vi sejler tæt på bredden. Månen står bag skoven nu. Vi runder en pynt til, drengene råber dæmpet ud i mørket, og da jeg anstrenger mig, opdager jeg en person inde på bredden - en dreng eller en pige, der løfter armen og vinker. Så glider båden videre.

60 En halv time senere kommer vi til en flad sandstrand. Drengene trækker båden op og løfter deres udstyr over bord.

”Tak for turen,” siger jeg. De nikker afmålt, de er allerede i gang med at tænde blusset. Da jeg lidt senere vender mig om, er de to runde ansigter bøjet over lyset.

Længere nede ad åen er der bål og mange stemmer, men jeg vil ikke den vej.

65 Jeg går ind i skoven.

Jeg har gået et stykke tid, da noget kommer springende imod mig. Jeg trækker mig lidt væk fra stien. Der er fart på. Det lyder som et rådyr, eller måske et får, der stamper i skovbunden med små faste klove. Men det er en pige, hendes kjole og hår og tænder skinner hvidt mellem granerne. Hun ser mig ikke, selv om hun stryger lige forbi.
70

Skoven ligger om mig som en tæt, tung kappe. Af og til bruser en stor fugl op, og tit kan jeg høre løbende poter eller klove på kryds og tværs, snart her, så der.

Det er begyndt at lysne igen, så kort er natten i august. Jeg sidder og hviler mig på en stub. Som jeg sidder der, kommer en vandrer til syne på et plateau under mig.

75 Han er fuld, og da han får øje på mig, standser han overrasket op og står og svajer, indtil han finder balancen.

”Har du set min kæreste?” råber han op til mig. ”Jeg går og leder efter hende.”

”Havde hun en lys kjole på?” spørger jeg.

80 ”Det havde hun sikkert,” siger han, ”men vil du ikke komme ned til mig, jeg kan ikke rigtig komme op lige nu.”

Jeg kravler ned til ham, og han hjælper mig med at børste mit tøj af.

”Siger du, du så min kæreste?” spørger han. Han har et smukt ansigt og smukke øjne, men de er for mærkelige til, at man kan se ind i dem.

¹⁰ *årekløvet*: lyden af åren, når den går gennem vandet

”Det er flere timer siden,” siger jeg.

85 ”Men du er sikker på, at det var hende?” Han giver sig til at fjerne småkviste fra mit hår og nyudklækkede vingede insekter, der brister mellem hans fingre. ”Stå stille.”

”Er der så mange dyr i mit hår?”

”Ja.” Han fortsætter: ”Vi har været til en fest i et sommerhus her i nærheden.”

90 ”Hvor?” spørger jeg.

”Lige derovre,” han peger, men jeg kan ikke se andet end mørke stammer, så langt øjet rækker. ”Vi bor et godt stykke herfra, så vi tog bilen. Jeg kørte hurtigt, det gør jeg altid. I begyndelsen, da vi lige havde lært hinanden at kende, kunne min kæreste godt lide det, men det kan hun ikke mere. Så hun begyndte at skælde

95 mig ud. ’Du kører som en sindssyg,’ sagde hun. ’Hør selv,’ sagde hun, da nogle modkørende dyttede. ’Søndagsbilister,’ sagde jeg, ’Jeg kører jo ikke mere, end jeg må.’ ’Hvad siger du så til det der?’ spurgte hun og pegede på et par fodgængere, der først sprang ud imod os med store fagter og bagefter ind i grøftekanten. ’Pensionister,’ sagde jeg. Lidt efter var der en bil, der dyttede bag ved os. Jeg satte far-

100 ten op, men den hængte på og fortsatte med at dytte. Vi kom forbi et T-kryds, og nu var der endnu flere, der dyttede. Til sidst var der en hel kortege efter os med hornet i bund. ’Hvad er det for en larm?’ spurgte jeg. ’Du er jo sindssyg,’ sagde min kæreste. ’Hvorfor sætter du ikke farten ned?’ ’Hvis jeg bremser nu,’ svarede jeg, ’bliver det det største harmonikasammenstød, der nogensinde vil ske her på

105 stedet.’ ’Jeg kan ikke lide det,’ sagde hun. ’Det er uhyggeligt. Hvad er det, de vil?’ Stå stille ...” Han rykker i mit hår. ”Men lige pludselig,” fortsætter han, ”standsede alle de andre. Dørene gik op. Det myldrede ud med folk. Så rundede vi et sving, og de var væk. Hold da op, hvor blev vi lettede. ’Nu kan du godt sætte farten lidt ned,’ bad hun. ’Bare lidt.’ Jeg gjorde, som hun sagde, og resten af turen gik godt.

110 Ja, alt var godt.” Han lader hænderne synke og flytter sig lidt.

”Hvordan var festen?” spørger jeg.

”God.”

”Men den endte ikke godt?”

”Hvordan kan du vide det?”

115 ”Ellers ville du vel ikke stå her på den måde.”

”Nej, det er rigtigt.” Han sender mig et blik med sine mærkelige øjne, og jeg opdager, at han hverken har øjenbryn eller øjenvipper. Det er det, der gør dem mærkelige. ”Sent på aftenen kom der nogen, der slet ikke var inviteret med til festen. De opførte sig, som om de ejede det hele. ’Nu skal I høre noget,’ sagde de.

120 ’I dag så vi en bil komme ræsende med en kat på tagbagagebæreren. Vi dyttede og blinkede, men han, der kørte, opfattede ingenting. Der var mindst ti biler, der prøvede at få kontakt med ham. Men han fattede bare ingenting. Ikke engang da katten røg af. Lige ind i vores forskærm. Vi måtte få bilen slæbt på værksted. Og vi ved ikke, hvem idioten var.’”

125 ”Det var dig,” siger jeg.

Han hører mig ikke. ”Min kærestes kat gemmer sig tit i garagen,” siger han.

”Og hvad med din kæreste?”

”Det var hendes bedste ven, siger hun.”

- ”Jeg synes, det lyder, som om din kæreste prøver at bilde dig en masse ind,”
130 siger jeg. ”Hvis jeg var dig, ville jeg tage den med ro.”
”Hvad mener du?” spørger han.
”Det gælder om at sige farvel, mens legen er god,” svarer jeg.
”Det har du ret i,” siger han. ”Jeg må også hellere gå,” siger han. ”Du har ikke
flere dyr i håret.”
135 ”Tak,” siger jeg.
”Det var så lidt.” Jeg bliver stående og ser ham forsvinde mellem stammerne,
mens jeg spekulerer på, om han mon vil lede videre efter sin pige. Et par grene
knækker et sted bag mig, og der er tunge lyde som fra et stort dyr. Pludselig kom-
mer jeg i tanker om noget.
140 ”Vent lidt,” råber jeg. ”Jeg ved ikke, hvordan jeg skal finde hjem.”
”Em - em,” gjalder ekkoet langt borte fra.